

Arrest

nr. 61 186 van 10 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 14 oktober 2010, verklaren er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 28 januari 2011 werden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 31 januari 2011 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van C.T.S. (verzoeker):

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Kaboel afkomstig te zijn. U bent een Sikh. U liep vijf jaar onderwijs en uw vader had een textielwinkel, waarin u hem af en toe hielp. In 1999 bent u getrouwd met CHITRA Uljeet Kaur (O.V. 6.705.101). Jullie kinderen, die beiden in Kabul geboren werden, zijn met jullie naar België meegekomen.

Twaalf jaar geleden werd u ontvoerd door moslims en gedurende drie dagen vastgehouden. Ongeveer een maand voor jullie vertrek uit Afghanistan kwam het nogmaals tot een treffen met moslims. Zij kwamen 's nachts naar uw huis en eisten dat u een klein pakket naar een u onbekende plaats zou brengen. U weet niet wat er in het pakket zat maar u weigerde dit. U werd geslagen en deze moslims rukten de kleren van uw vrouw af. Toen uw vader de kamer inkwam, zijn jullie belagers op de vlucht geslagen. Ze dreigden er mee terug te komen en uw vrouw te ontvoeren en tot de islam te bekeren. U vreesde voor het leven en de eer van uw familie en besliste Afghanistan te verlaten. Eerst zijn jullie naar Pakistan gegaan. Via een u voorts onbekende reisroute zijn jullie naar België gekomen. Op 14/10/2010 gingen u en uw vrouw asiel vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de situatie van uw religieuze minderheid bijzonder precair is. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst is tijdens het gehoor gebleken dat uw maatschappelijke en politieke kennis van de stad en het land waar u tot voor kort zou hebben gewoond, bijzonder summier is. Zo stelt u dat u ten tijde van de Mujahedin in Kabul woonde maar u kan zich bijzonder weinig over die periode herinneren. U stelt dat er "een klein beetje" werd gevochten (CGVS, p.6) en dat u zich dit moeilijk kan herinneren (CGVS, p.6). U herhaalt dat er "een beetje" werd gevochten in die tijd (CGVS, p.7). Als het Commissariaat-generaal u vraagt hoe u die periode persoonlijk heeft beleefd, wat u zelf heeft gezien of meegemaakt, verklaart u dat u het weinige dat u weet via anderen en via de televisie vernomen heeft (CGVS, p.7). Dit is zeer merkwaardig: de jarenlange burgeroorlog vormde voor Kabul de zwaarste periode in de voorbije decennia, kostte naar schatting 50 000 inwoners van de stad het leven en grote delen van de stad werden tot puin herleid. Uw vrouw verklaart dat zij niets weet over deze verschrikkelijke periode (CGVS, p.6). In deze periode werden de verschillende wijken van Kabul gecontroleerd door elkaar rivaliserende milities en liepen de frontlijnen dwars door de stad. Dat u in deze context schijnbaar amper ooit gehoord heeft over deze bewegingen en ook de strijd die jarenlang woedde niet heeft opgemerkt, mag uitermate veel verbazing opwekken.

Voorts menen u en uw vrouw dat het de Taliban waren die jullie tempels hebben vernield. Dit wordt door de aanwezige informatie tegengesproken. In december 1992 vielen fanatieke Hindoes de Babri Moskee in het Indische Ayodhya aan. De mujahedin zochten vergelding in Afghanistan en plunderden en vernielden de tempels van de Hindoes en de Sikhs. Dat u van dergelijke zaken niet op de hoogte bent, toont aan dat jullie toen al niet meer in Afghanistan woonden.

Dat u Afghanistan al veel eerder dan u wil toegeven verlaten heeft, blijkt ook wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar het einde van het Talibanregime. Uw vrouw denkt dat de Amerikanen gedurende drie of vier maanden in de stad tegen de Taliban vochten vooraleer deze op de vlucht sloegen. De info toont aan dat de bombardementen op Kabul op 7/10/2001 begonnen en dat de laatste Taliban op 12/11/2001, of slechts een goede maand later, verslagen werden. Verder stelt uw vrouw dat uw oudste kind geboren werd toen de Amerikanen al in Afghanistan waren en de Taliban op de vlucht (CGVS, p.8). Dit is onmogelijk: u en uw vrouw verklaren dat uw oudste kind op 1/10/1379, of 21/12/2000 geboren werd. Op dat moment stonden de Twin Towers nog overeind, was er van een Amerikaanse inval in Afghanistan nog geen sprake en beheersten de Taliban nog alle onderdelen van de Kabulse maatschappij. Het is niet geloofwaardig dat Sikhs uit Kabul zich omtrent bovenstaande zaken dusdanig zouden vergissen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat jullie niet vertrouwd zijn met namen van personen die de geschiedenis van uw land in de afgelopen decennia hebben bepaald. Gevraagd naar namen van Mujahedin, noemt u er een drietal maar u bekent dat u enkel hun namen kent (CGVS, p.6). Over Sayyaf, een ander bekende krijgsheer, zegt u dat u enkel zijn naam heeft gehoord (CGVS, p.7). Gevraagd naar andere namen van politieke figuren in Afghanistan, herinnert u zich enkel "koning" Karzai (CGVS, p.6) en geconfronteerd met de naam Ahmad Shah Massoud, stelt u dat hij een Mujahed

was maar dat hij een goed man was (CGVS, p.7). Het is nochtans Massoud die tijdens de burgeroorlog de gurdwara's in zijn bezit nam en de kelders als bunkers gebruikte. De raketaanvallen van Generaal Dostum vernietigden de tempels. Uw vrouw heeft nog nooit gehoord van deze Massoud (CGVS, p.5). Dit is opmerkelijk: Massoud wordt nu nog geroemd en geëerd omwille van zijn strijd tegen de Taliban en is zowat de bekendste 'verzetsheld' van Afghanistan. Zijn beeltenis is in de stad Kabul alomtegenwoordig. Evenmin kent zij Rabbani, die president was van Afghanistan ten tijde van de Mujahedin (CGVS, p.5). Ook jullie kennis over de tijd van de Taliban is onbetekenend. Mullah Omar, de leider van de Taliban, is uw vrouw onbekend. Zij kent geen enkele naam van een Talib (CGVS, p.5) De Talibanradio, Radio Shariat genaamd, blijkt u niet te kennen (CGVS, p.8). Verder kent uw vrouw niemand uit de huidige Afghaanse regering (CGVS, p.5) en weet u niet wie de belangrijkste opponent van Karzai was bij de vorig jaar gehouden presidentsverkiezingen (CGVS, p.10,11). Ook uw vrouw blijft nog nooit van Abdullah Abdullah gehoord te hebben (CGVS, p.7). Deze vaststellingen roepen eens te meer ernstige vragen op bij uw bewering in Afghanistan woonachtig te zijn geweest.

Verder dient te worden opgemerkt dat jullie kennis over de diverse etnische groepen in Afghanistan bijzonder beperkt is. Zo stelt u dat er sjiieten en soennieten zijn. U meent dat de Hazara's sjiieten zijn maar u bent daar niet helemaal zeker van, wat op zich al opmerkelijk is. Als het Commissariaat-generaal u vraagt welke bevolkingsgroepen dan het soennitische geloof aanhangen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.10). Of de Taliban overwegend soennieten of sjiieten zijn, laat u in het midden: u zegt dat het een mix is (CGVS, p.10). U weet namelijk ook niet of Pashtoenen sjiieten of soennieten zijn (CGVS, p.10). Als het Commissariaat-generaal u vraagt waarom de Hazarabevolking niet voor vol wordt aanzien en waarom zij worden gediscrimineerd, heeft u evenmin een antwoord klaar (CGVS, p.10). Uw vrouw weet dan weer niet welke taal de Hazara's spreken (CGVS, p.4) en zij kent geen namen van andere etnische bevolkingsgroepen in Afghanistan (CGVS, p.4). Zij ontkent zelfs dat er Tadzjieken in Kabul wonen (CGVS, p.4) terwijl de aanwezige informatie aantoont dat 45% van de bevolking van Kabul van Tadzjiekse origine is. Als uw vrouw niet weet dat er Tadzjieken (en Uzbekenen, p.5) wonen in Afghanistan is het ook niet verwonderlijk dat zij niet kan verduidelijken welke bevolkingsgroepen Darisprekenden zijn (CGVS, p.5). Gezien het belang van etniciteit in de Afghaanse samenleving is het niet geloofwaardig dat jullie omtrent deze zaken niet beter op de hoogte zouden zijn.

Bovendien dient te worden gewezen op de vaststelling dat ook uw geografische kennis van de provincie en het land waar jullie tot voor kort zouden hebben gewoond, zeer beperkt is. Zo kent u geen districten van de provincie Kabul, ook niet als het Commissariaat-generaal u uitlegt wat woleswali (districten) zijn en u een voorbeeld (Paghman) geeft (CGVS, p.9). Gevraagd naar provincies die aan Kabul grenzen, noemt u Ghazni, Kandahar en Moqur (CGVS, p.10). Slechts de eerste twee zijn provincies en grenzen bovendien niet aan Kabul. Anderzijds vergeet u provincies als Logar, Wardak, Nangarhar, Parwan en Laghman die wel een grens met Kabul hebben. Dit zijn zaken die een inwoner van Kabul enigszins zou moeten kunnen duiden.

Overigens blijkt op verschillende momenten dat jullie beperkte kennis ingestudeerd is. Zo weet uw vrouw dat de crematiegrond in Qalacha is maar zij heeft er dan weer geen idee waar Qalacha ligt (CGVS, p.7). U weet dat de crematiesite grondig gerestaureerd werd maar u meent dat dit een tweetal jaar geleden gebeurde terwijl de informatie aantoont dat de bouw van de muren en de toegangspoort waarover u het had, al begin januari 2006 (of bijna vijf jaar geleden) een feit was. Als het Commissariaat-generaal vraagt of jullie Anar Kali kennen, zeggen u en uw vrouw (CGVS, p.6) dat dit "de leider van de Sikh vrouwen" is. Echter, geen van beiden weten jullie wat dit concreet zou betekenen. Voorts stelt u dat jullie af en toe naar de tempel van Karte Parwan gingen. Indien dit werkelijk zo zou zijn, zou u ongetwijfeld weten wie Daya Singh Anjaan is (CGVS, p.12), volgens de bronnen de woordvoerder van de Hindoes en Sikhs in Kabul.

Verder konden nog andere bijzondere vaststellingen worden gedaan. Vooreerst is het opmerkelijk dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat jullie in Karte Parwan woonden en meer bepaald in het huis met nummer 101 (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 9) maar dat uw vrouw zich geen huisnummer kon herinneren.

Voorts wekt het verbazing dat uw vrouw, die dertig jaar lang in Kabul zou hebben gewoond, als gehoorstaal voor het Punjabi kiest en de Afghaanse landstalen onvoldoende machtig blijkt om een conversatie te voeren (CGVS, p.3).

Verder blijkt dat uw vrouw de Afghaanse kalender onvoldoende machtig blijkt. Zo weet zij niet in welk jaar volgens de Afghaanse jaartelling zij Afghanistan verliet noch wanneer Afghanen Nieuwjaar vieren (CGVS, p.4).

Dergelijke vaststellingen tonen nogmaals aan dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie herkomst uit Afghanistan. Ook het feit dat u geen enkele informatie over uw reisweg kwijt wil, doet ernstige vragen rijzen bij uw algemene geloofwaardigheid. Zo stelt u dat u niet weet waar in Pakistan jullie het vliegtuig namen en waar jullie een eerste keer landden. Evenmin wenst u te zeggen naar welk

land een tweede vliegtuig jullie bracht of met welke luchtvaartmaatschappij jullie gevlogen hebben (CGVS, p.4). Ook dit roept twijfels op bij de plaats waar u in werkelijkheid uw reis heeft aangevat. Dat u bovendien niet eens zou kunnen verklaren onder welke naam of nationaliteit u reisde (CGVS, p.4), bevestigt het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag.

Omwille van bovenvermelde redenen dient te worden besloten dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend. U steunt uw vrees voor vervolging op feiten die zich onlangs zouden hebben afgespeeld. Uit bovenstaande dient echter te worden besloten dat u, zo u er ooit woonde, Afghanistan reeds zeer lang geleden heeft verlaten. U kan uw vrees voor vervolging dan ook niet aannemelijk maken.

Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. De vaststelling dat jullie niet recent uit Afghanistan afkomstig zijn, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uw taskara kan bovenstaande argumentatie niet weerleggen. Immers, dit document werd in 1363 (1984) afgeleverd en vormt dus allerminst een bewijs.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van C.U.K. (verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Kabul afkomstig te zijn. U bent een Sikh. U bent nooit naar school geweest en bleef uw ganse leven hoofdzakelijk binnenshuis. In 1999 bent u getrouwd met CHITRA Tirlok Singh (O.V. 6.705.101). Jullie kinderen, die beiden in Kabul geboren

werden, zijn met jullie naar België meegekomen. Ongeveer een maand voor jullie vertrek kenden jullie problemen met moslims die jullie huis waren binnengedrongen. Zij eisten dat uw man een klein pakket naar een onbekende plaats zou brengen. Uw man weigerde dit. De moslims sloegen uw man en rukten uw kleren af. Toen uw schoonvader de kamer inkwam, zijn jullie belagers op de vlucht geslagen. Ze dreigden er mee terug te komen en u de volgende keer te ontvoeren en tot de islam te bekeren. Uw man vreesde voor het leven en de eer van de familie en besliste Afghanistan te verlaten. Eerst zijn jullie naar Pakistan gegaan. Via een u voorts onbekende reisroute zijn jullie naar België gekomen. Op 14/10/2010 gingen u en uw man asiel vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de situatie van uw religieuze minderheid bijzonder precair is en moslims het op jullie leven hebben gemunt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

U legt geen enkel document voor dat zou toelaten uw beweerde identiteit of herkomst na te gaan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming. Tijdens het gehoor van uzelf en dat van uw man is gebleken dat jullie kennis van tal van aspecten van het leven in Afghanistan bijzonder summier is. In de beslissing van uw man worden een aantal vaststellingen aangekaart waaruit dient te worden afgeleid dat het niet geloofwaardig is dat jullie in Kabul hebben gewoond. De beslissing van uw man luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst is tijdens het gehoor gebleken dat uw maatschappelijke en politieke kennis van de stad en het land waar u tot voor kort zou hebben gewoond, bijzonder summier is. Zo stelt u dat u ten tijde van de Mujahedin in Kabul woonde maar u kan zich bijzonder weinig over die periode herinneren. U stelt dat er "een klein beetje" werd gevochten (CGVS, p.6) en dat u zich dit moeilijk kan herinneren (CGVS, p.6). U herhaalt dat er "een beetje" werd gevochten in die tijd (CGVS, p.7). Als het Commissariaat-generaal u vraagt hoe u die periode persoonlijk heeft beleefd, wat u zelf heeft gezien of meegemaakt, verklaart u dat u het weinige dat u weet via anderen en via de televisie vernomen heeft (CGVS, p.7). Dit is zeer merkwaardig: de jarenlange burgeroorlog vormde voor Kabul de zwaarste periode in de voorbije decennia, kostte naar schatting 50 000 inwoners van de stad het leven en grote delen van de stad werden tot puin herleid. Uw vrouw verklaart dat zij niets weet over deze verschrikkelijke periode (CGVS, p.6). In deze periode werden de verschillende wijken van Kabul gecontroleerd door elkaar rivaliserende militieën en liepen de frontlijnen dwars door de stad. Dat u in deze context schijnbaar amper ooit gehoord heeft over deze bewegingen en ook de strijd die jarenlang woedde niet heeft opgemerkt, mag uitermate veel verbazing opwekken.

Voorts menen u en uw vrouw dat het de Taliban waren die jullie tempels hebben vernield. Dit wordt door de aanwezige informatie tegengesproken. In december 1992 vielen fanatieke Hindoes de Babri Moskee in het Indische Ayodhya aan. De mujahedin zochten vergelding in Afghanistan en plunderden en vernielden de tempels van de Hindoes en de Sikhs. Dat u van dergelijke zaken niet op de hoogte bent, toont aan dat jullie toen al niet meer in Afghanistan woonden.

Dat u Afghanistan al veel eerder dan u wil toegeven verlaten heeft, blijkt ook wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar het einde van het Talibanregime. Uw vrouw denkt dat de Amerikanen gedurende drie of vier maanden in de stad tegen de Taliban vochten vooraleer deze op de vlucht sloegen. De info toont aan dat de bombardementen op Kabul op 7/10/2001 begonnen en dat de laatste Taliban op 12/11/2001, of slechts een goede maand later, verslagen werden. Verder stelt uw vrouw dat uw oudste kind geboren werd toen de Amerikanen al in Afghanistan waren en de Taliban op de vlucht (CGVS, p.8). Dit is onmogelijk: u en uw vrouw verklaren dat uw oudste kind op 1/10/1979, of 21/12/2000 geboren werd. Op dat moment stonden de Twin Towers nog overeind, was er van

een Amerikaanse inval in Afghanistan nog geen sprake en beheersten de Taliban nog alle onderdelen van de Kabulse maatschappij. Het is niet geloofwaardig dat Sikhs uit Kabul zich omtrent bovenstaande zaken dusdanig zouden vergissen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat jullie niet vertrouwd zijn met namen van personen die de geschiedenis van uw land in de afgelopen decennia hebben bepaald. Gevraagd naar namen van Mujahedin, noemt u er een drietal maar u bekent dat u enkel hun namen kent (CGVS, p.6). Over Sayyaf, een ander bekende krijgsheer, zegt u dat u enkel zijn naam heeft gehoord (CGVS, p.7). Gevraagd naar andere namen van politieke figuren in Afghanistan, herinnert u zich enkel "koning" Karzai (CGVS, p.6) en geconfronteerd met de naam Ahmad Shah Massoud, stelt u dat hij een Mujahed was maar dat hij een goed man was (CGVS, p.7). Het is nochtans Massoud die tijdens de burgeroorlog de gurdwara's in zijn bezit nam en de kelders als bunkers gebruikte. De raketaanvallen van Generaal Dostum vernietigden de tempels. Uw vrouw heeft nog nooit gehoord van deze Massoud (CGVS, p.5). Dit is opmerkelijk: Massoud wordt nu nog geroemd en geëerd omwille van zijn strijd tegen de Taliban en is zowat de bekendste 'verzetsheld' van Afghanistan. Zijn beeltenis is in de stad Kabul alomtegenwoordig. Evenmin kent zij Rabbani, die president was van Afghanistan ten tijde van de Mujahedin (CGVS, p.5). Ook jullie kennis over de tijd van de Taliban is onbetekenend. Mullah Omar, de leider van de Taliban, is uw vrouw onbekend. Zij kent geen enkele naam van een Talib (CGVS, p.5) De Talibanradio, Radio Shariat genaamd, blijkt u niet te kennen (CGVS, p.8). Verder kent uw vrouw niemand uit de huidige Afgaanse regering (CGVS, p.5) en weet u niet wie de belangrijkste opponent van Karzai was bij de vorig jaar gehouden presidentsverkiezingen (CGVS, p.10,11). Ook uw vrouw blijft nog nooit van Abdullah Abdullah gehoord te hebben (CGVS, p.7). Deze vaststellingen roepen eens te meer ernstige vragen op bij uw bewering in Afghanistan woonachtig te zijn geweest.

Verder dient te worden opgemerkt dat jullie kennis over de diverse etnische groepen in Afghanistan bijzonder beperkt is. Zo stelt u dat er sjiieten en soennieten zijn. U meent dat de Hazara's sjiieten zijn maar u bent daar niet helemaal zeker van, wat op zich al opmerkelijk is. Als het Commissariaat-generaal u vraagt welke bevolkingsgroepen dan het soennitische geloof aanhangen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.10). Of de Taliban overwegend soennieten of sjiieten zijn, laat u in het midden: u zegt dat het een mix is (CGVS, p.10). U weet namelijk ook niet of Pashtoenen sjiieten of soennieten zijn (CGVS, p.10). Als het Commissariaat-generaal u vraagt waarom de Hazarabevolking niet voor vol wordt aanzien en waarom zij worden gediscrimineerd, heeft u evenmin een antwoord klaar (CGVS, p.10). Uw vrouw weet dan weer niet welke taal de Hazara's spreken (CGVS, p.4) en zij kent geen namen van andere etnische bevolkingsgroepen in Afghanistan (CGVS, p.4). Zij ontkent zelfs dat er Tadzjieken in Kabul wonen (CGVS, p.4) terwijl de aanwezige informatie aantoont dat 45% van de bevolking van Kabul van Tadzjiekse origine is. Als uw vrouw niet weet dat er Tadzjieken (en Uzbekenen, p.5) wonen in Afghanistan is het ook niet verwonderlijk dat zij niet kan verduidelijken welke bevolkingsgroepen Darisprekenden zijn (CGVS, p.5). Gezien het belang van etniciteit in de Afgaanse samenleving is het niet geloofwaardig dat jullie omtrent deze zaken niet beter op de hoogte zouden zijn.

Bovendien dient te worden gewezen op de vaststelling dat ook uw geografische kennis van de provincie en het land waar jullie tot voor kort zouden hebben gewoond, zeer beperkt is. Zo kent u geen districten van de provincie Kabul, ook niet als het Commissariaat-generaal u uitlegt wat woleswali (districten) zijn en u een voorbeeld (Paghman) geeft (CGVS, p.9). Gevraagd naar provincies die aan Kabul grenzen, noemt u Ghazni, Kandahar en Moqur (CGVS, p.10). Slechts de eerste twee zijn provincies en grenzen bovendien niet aan Kabul. Anderzijds vergeet u provincies als Logar, Wardak, Nangarhar, Parwan en Laghman die wel een grens met Kabul hebben. Dit zijn zaken die een inwoner van Kabul enigszins zou moeten kunnen duiden.

Overigens blijkt op verschillende momenten dat jullie beperkte kennis ingestudeerd is. Zo weet uw vrouw dat de crematiegrond in Qalacha is maar zij heeft er dan weer geen idee waar Qalacha ligt (CGVS, p.7). U weet dat de crematiesite grondig gerestaureerd werd maar u meent dat dit een tweetal jaar geleden gebeurde terwijl de informatie aantoont dat de bouw van de muren en de toegangspoort waarover u het had, al begin januari 2006 (of bijna vijf jaar geleden) een feit was. Als het Commissariaat-generaal vraagt of jullie Anar Kali kennen, zeggen u en uw vrouw (CGVS, p.6) dat dit "de leider van de Sikh vrouwen" is. Echter, geen van beiden weten jullie wat dit concreet zou betekenen. Voorts stelt u dat jullie af en toe naar de tempel van Karte Parwan gingen. Indien dit werkelijk zo zou zijn, zou u ongetwijfeld weten wie Daya Singh Anjaan is (CGVS, p.12), volgens de bronnen de woordvoerder van de Hindoes en Sikhs in Kabul.

Verder konden nog andere bijzondere vaststellingen worden gedaan. Vooreerst is het opmerkelijk dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat jullie in Karte Parwan woonden en meer bepaald in het huis met nummer 101 (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 9) maar dat uw vrouw zich geen huisnummer kon herinneren.

Voorts wekt het verbazing dat uw vrouw, die dertig jaar lang in Kabul zou hebben gewoond, als gehoormaal voor het Punjabi kiest en de Afghaanse landstalen onvoldoende machtig blijkt om een conversatie te voeren (CGVS, p.3).

Verder blijkt dat uw vrouw de Afghaanse kalender onvoldoende machtig blijkt. Zo weet zij niet in welk jaar volgens de Afghaanse jaartelling zij Afghanistan verliet noch wanneer Afghanen Nieuwjaar vieren (CGVS, p.4).

Dergelijke vaststellingen tonen nogmaals aan dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie herkomst uit Afghanistan. Ook het feit dat u geen enkele informatie over uw reisweg kwijt wilt, doet ernstige vragen rijzen bij uw algemene geloofwaardigheid. Zo stelt u dat u niet weet waar in Pakistan jullie het vliegtuig namen en waar jullie een eerste keer landden. Evenmin wenst u te zeggen naar welk land een tweede vliegtuig jullie bracht of met welke luchtvaartmaatschappij jullie gevlogen hebben (CGVS, p.4). Ook dit roept twijfels op bij de plaats waar u in werkelijkheid uw reis heeft aangevat. Dat u bovendien niet eens zou kunnen verklaren onder welke naam of nationaliteit u reisde (CGVS, p.4), bevestigt het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag.

Omwille van bovenvermelde redenen dient te worden besloten dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend. U steunt uw vrees voor vervolging op feiten die zich onlangs zouden hebben afgespeeld. Uit bovenstaande dient echter te worden besloten dat u, zo u er ooit woonde, Afghanistan reeds zeer lang geleden heeft verlaten. U kan uw vrees voor vervolging dan ook niet aannemelijk maken.

Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. De vaststelling dat jullie niet recent uit Afghanistan afkomstig zijn, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uw taskara kan bovenstaande argumentatie niet weerleggen. Immers, dit document werd in 1363 (1984) afgeleverd en vormt dus allerminst een bewijs."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de principes van het EU procesrecht. Schending van het algemene rechtsbeginsel met name het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Schending van het beginsel van gelijkheid der wapens.

Verzoekers menen dat het niet redelijk is te verwachten dat ze details weten over de Afghaanse oorlog van de jaren '80. Verzoekers waren toen nog kleine kinderen en hebben deze niet bewust meegemaakt. Verzoekers menen dat het niet redelijk is van verzoekster, vrouwelijk, analfabeet jong lid van een gesloten gemeenschap, te verwachten dat ze iets zou weten over de politieke en maatschappelijke situatie rondom haar. Verzoekers verwijzen nog naar de heuristiek bij de beoordeling van de geldigheid van de verklaringen. Volgens verzoekers is er geen gelijkheid van wapens nu ze geen onderzoeken kunnen afdwingen. Verzoekers wensen dat het CGVS zich in verbinding stelt met Gurdwara in Kabul teneinde hun laatste verblijfplaats te verifiëren, nu stuk 3b duidelijk stelt dat verzoekers dit inderdaad deden.

2.2. Verzoekers werken verder niet uit op welke wijze de bestreden beslissing artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de principes van het EU procesrecht en het vertrouwensbeginsel zou geschonden hebben zodat deze middelonderdelen onontvankelijk zijn.

Met betrekking tot verzoekers gebrekkige kennis over de oorlog kan het volgende worden opgemerkt. Vooreerst blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij tijdens de oorlog waarvan sprake in de bestreden beslissing 14 à 15 jaar oud was en dat deze oorlog (periode van de Mudjaheddin in Kabul) dateert van de jaren '90. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekers toen nog kleine kinderen waren, noch dat ze deze oorlog niet bewust zouden hebben meegemaakt. Aangezien verzoeker op het moment van de strijd tussen de Mudjaheddin groeperingen in Kabul volgens zijn eigen verklaringen reeds 14 à 15 jaar oud was, heeft de bestreden beslissing terecht van verzoeker verwacht dat hij er meer concrete en gedetailleerde verklaringen over zou kunnen afleggen. Temeer daar een oorlogssituatie dusdanig van aard is dat deze een grote indruk op verzoeker zou hebben nagelaten en hij er dus meer over zou kunnen vertellen.

Ook verzoeksters kennis blijkt bijzonder gebrekkig en/of foutief te zijn op punten die betrekking hebben op haar directe leefwereld. Zo stelde zij dat haar oudste kind geboren werd op 21 december 2000, op een ogenblik dat de Amerikanen reeds in Afghanistan aanwezig waren en de Taliban reeds op de vlucht geslagen terwijl er op dat ogenblik nog geen sprake was van een Amerikaanse inval en het Taliban regime nog stevig in het zadel zat. Verzoekster blijkt evenmin bekend te zijn met andere etnieën in Afghanistan en ontkent dat er Tadzjieken in Kabul zouden wonen terwijl deze bijna de helft van de bevolking van de stad uitmaken.

Met betrekking tot de door verzoekers neergelegde documenten en de door hen aangehaalde schending van de gelijkheid der wapens nu zij geen onderzoeken kunnen afdwingen kan worden vastgesteld dat, daargelaten de vaststelling dat het enkel kopieën betreffen, deze documenten niet vertaald werden zodat zij op grond van artikel 8 PR RvV bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging worden genomen.

2.3. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen; schending van de motiveringsplicht, van artikel 62 vreemdelingenwet en van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Voor wat betreft de gebrekkige kennis van de politieke en maatschappelijke situatie, van de Afghaanse geschiedenis en van de diverse etnische groepen verwijzen verzoekers naar hetgeen ze hoger hebben uiteengezet. Verzoekster is een analfabeet jong lid van een gesloten gemeenschap die bitter weinig weet over de politieke en maatschappelijke situatie rondom haar. Volgens verzoekster mag het dan ook niet verbazen dat ze niet kon antwoorden op de vragen hieromtrent. Verzoeker wist meer, maar ook hij is lid van deze gesloten gemeenschap waardoor hij weinig in contact komt met andere etnieën.

Verzoeker is bovendien niet naar school geweest opdat hij meer zou weten over de Afghaanse geschiedenis. Verzoekers maken de vergelijking met Belgische jongeren en stellen dat de verwachtingen van de interviewer onrealistisch en onredelijk zijn.

Verzoekster stelt dat ze een beetje Pashtou kan spreken en het goed begrijpt. Verzoekster bleef binnen de Sikh gemeenschap en sprak louter Punjabi. Het mag dan ook niet verbazen dat verzoekster zich beter kan uiten in haar moedertaal.

Verzoekers zijn het ermee eens dat een asielzoeker de verplichting heeft zijn optimale medewerking te verlenen om zijn asielrelaas te beoordelen. Volgens verzoekers maakt het bewijs van de reisweg echter geen deel uit van de vluchtmotieven en mag het geen reden vormen om als negatief element te gebruiken bij de beoordeling van het asielrelaas. Verzoekers menen dat de reisweg enkel van belang is om te beoordelen waar verzoeker het Schengen-gebied het eerst heeft betreden. Volgens verzoekers is de argumentatie van verwerende partij van geen belang.

Verzoekers stellen dat ze vooraleer de beslissing in ontvangst werd genomen, twee stukken hebben bezorgd die de waarachtigheid van hun asielaanvraag ondersteunen. Het eerste stuk betreft een bestelling/betalingsbewijs van een stuk kledij bestemd voor de winkel van de vader van verzoeker. Het tweede stuk betreft een verklaring vanuit Gurdwara in Kabul, die bevestigt dat verzoekers bekend zijn en ook van hun huwelijk. Verzoekers menen dat deze documenten bevestigen dat verzoekers afkomstig zijn uit Afghanistan en er recent verbleven. Verzoekers menen dat er minstens een bijkomend onderzoek moet worden bevolen gelet op bijkomende stukken.

2.4. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Om hun gebrekkige kennis te verklaren wijzen verzoekers op het feit dat zij behoren tot een gesloten gemeenschap, verzoekster analfabeet is en verzoeker nooit naar school is geweest. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker verklaarde gedurende vijf jaar naar school te zijn geweest. Bovendien baatte hij een winkel uit waardoor hij veelvuldig in contact moet gekomen zijn met andere mensen. Met betrekking tot verzoekster kan worden vastgesteld dat zij diverse documenten in het administratief dossier ondertekende met een duidelijke handtekening in het Punjabi zodat deze vaststelling haaks staat op haar bewering analfabeet te zijn. De verklaringen die verzoekers geven om hun gebrekkige kennis te verantwoorden overtuigen geenszins en zijn bijgevolg niet afdoende.

Waar verzoekster stelt dat zij een beetje Pashtou spreekt en het goed begrijpt blijkt in tegendeel uit het administratief dossier dat verzoekster verklaarde dat zij een klein beetje Dari sprak maar het niet goed kan begrijpen (gehoorverslag, 3). Op geen enkel ogenblik heeft zij melding gemaakt van het feit dat zij Pashtou zou spreken. Van iemand die verklaart gedurende 30 jaar gewoond te hebben in Kabul mag een minimale kennis verwacht worden van de taal die er wordt gesproken, *quod non*. Verzoekster blijkt evenmin vertrouwd te zijn met de Afghaanse kalender en heeft er geen idee van wanneer het Afghaanse nieuwjaar wordt gevierd.

Met betrekking tot de reisweg ten slotte kan worden vastgesteld dat verzoekers hun reisweg niet bewijzen. Zij toont niet aan wanneer zij hun land verlaten hebben noch wanneer zij in België zijn aangekomen. Zij verklaarden met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Pakistan naar een onbekend land. Zij moeten bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa zij zijn aangekomen. Zij leggen echter geen enkel stuk neer ter staving van hun reisweg, deze vaststelling houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoekers helemaal niet op de hoogte zijn van de identiteit en de inhoud van de documenten die er tijdens hun reis naar België werden gebruikt. Van een persoon die uit ernstige vrees zijn land verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij minimaal op dit punt is geïnformeerd om op de strikte grenscontroles die op individuele basis geschieden, voorbereid te zijn. Deze vaststellingen sterken het vermoeden dat verzoekers bepaalde informatie bewust willen achterhouden teneinde de ware toedracht van hun reisweg en hun herkomst te verhullen.

Met betrekking tot de door verzoekers neergelegde nieuwe documenten verwijst de Raad naar hetgeen sub 2.2. werd uiteengezet.

2.5. In een derde middel voeren verzoekers een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM aan.

Verzoekers stellen dat het Commissariaat-generaal niet ontkent dat verzoekers ooit in Afghanistan hebben geleefd. Volgens verzoekers maakt het niet uit of ze hun recente verblijfplaats buiten België kunnen bewijzen. Indien verzoekers gerepatriëerd zouden worden zal dit naar Afghanistan moeten op basis van de Afghaanse identiteitskaart. Aldus dreigen verzoekers in mensonwaardige omstandigheden terecht te komen, gelet op het feit dat ze Sikh zijn.

2.6. De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekers maken zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende hun voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat er geen duidelijkheid is over hun feitelijke herkomst en nationaliteit. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is immers onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoekers hetzij afkomstig zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is gelet op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot of er ondertussen zelfs het staatsburgerschap heeft bekomen. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487). Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER